

»Det här blir snart bra; nu tror jag jag kan gå igen och följa er.»

Pekka hade under tiden sett på Heyki och med vemod märkt, att han blifvit gammal. Det var numera icke den starke, fyllige mannen: det var den affallne och lutande gubben. Men ännu fanns det friska, ungdomliga sinnet och den själfförtröstan som ännu i dag utmärka hans stamförvanter. Pekka förstod af hans yttranden, att Heyki trodde sig kunna hålla ut ännu många år.

»Jag tänker så med, Heyki,» sade Pekka gladt. »Ät nu och sof godt denna natt, så går du nog lika länge som vi. Det är nog nödigt vi snart komma hädan, Heyki. Hörde du hvad jag sade till Vappu om bönderna?»

»Uhj ja, nog hörde jag det, och jag skulle ha lust att hjälpa henne steka hela bondhopen; de äro vilddjur, de där bönderna,» tillade han. »Våga vi koka här? Jag ville gärna ha mig en motti.»

»Icke ännu; i natt skall vi laga en åt dig,» sade Pavo.

Under natten yrade Vappu, ropade på sina papper, på Gretti och andra personer, hvilkas namn ingen af hennes följeslagare förr hört, och ville oupphörligt dricka. Pekka hade hela natten vakat öfver henne, och först då morgonen inträdde fick hon ro. Pavo, som återkommit från sitt fiske, aflöste Pekka, och så gjorde de hela den och följande dagen, tills Vappu en kväll somnade utan att tala oredigt. Nu fingo alla ro den natten, och på morgonen sade sig Vappu vara alldeles frisk och yrkade på affärd.

Männen sågo tviflande på hvarandra och så på Vappus bleka och affallna ansikte och händer, men sade, att det fick bli som hon ville. Det vore bäst hon afgjorde saken sedan hon varit uppe en stund.

Det var klart, att Vappu öfverskattat sina krafter, och först ett par veckor därefter förmådde hon gå med stadiga steg.

Nu bröt man med glädje upp från sandhålan, där man så länge lefvat i oro att bli upptäckt och haft så svårt att lifnära sig.

Då finnarna äntligen nådde bergen och den obebodda skogen, där man kände sig fri och utan fruktan, beslöt man